

AUTE de 22 d'abril de 2004

Advocat : innecessarietat de la seva intervenció per a consignar la quantitat que permet enervar el desnonament del seu client.- Enervació del desnonament : requisits de la consignació dels lloguers derivats del contracte d'arrendament

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal del Sr. Josep B.T. va interposar, en data 27-6-2003, demanda de desnonament i reclamació de quantitat envers el Sr. Agustí V.M. En data 11-7-2003, el defenent Sr. Agustí V.M. va dipositar a la Batllia la quantitat de 1.686,70 € i per escrit de 23-7-2003 la part agent va refusar acceptar la quantitat dipositada.

II.- L'Honorable Batlle, constituït en Tribunal unipersonal, va dictar Aute, de data 1-9-2003, en virtut del qual va decidir: "DECIDEIX: declarar als efectes processals oportuns, enervada l'acció de desnonament formulada pel Sr. Josep B.T. contra el Sr. Agustí V.M., procedint a l'arxiu de les presents actuacions, condemnant al defenent al pagament de les costes processals causades, incloses honoraris d'advocat i procurador".

III.- La part agent ha interposat recurs d'apel·lació contra l'Aute dictat per l'Honorable Batlle i, en data 1-12-2003, va presentar llur escrit de conclusions, segons el qual, i per les raons contingudes en el mateix, demanava la revocació de la resolució judicial dictada. Per el contrari, la part apel·lada va formular escrit de contesta a les conclusions, de data 9-1-2004, i va sol·licitar la confirmació de l'Aute dictat i la imposició a la part recurrent de les costes d'aquesta instància.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- La part agent impugna la resolució d'instància amb fonament en dos motius diversos, que mereixen ésser resolts de forma separada. En primer terme, entén que s'ha vulnerat el que disposa l'article 97 de la Llei Qualificada de la Justícia, segons el qual esdevé preceptiva la intervenció de lletrat en tots els procediments, excepte els de mínima quantia, els contenciosos de la seguretat social i els procediments penals per contravencions i, per consegüent, com que fou el propi Sr. Agustí V.M. qui va comparèixer a la Batllia i va consignar la suma que consta a les actuacions (1.686,70 €), sense assistència lletrada es tracta d'una diligència afectada per una greu irregularitat i viciada de nul·litat.

Aquest primer greuge o motiu d'apel·lació envers l'Aute dictat per l'Honorable Batlle, no pot ésser acollit. En efecte, és cert que l'article 97 de la Llei Qualificada de la Justícia només exceptua de l'assistència lletrada els procediments contenciosos de la seguretat social, el procediments penals per contravencions i els processos civils de mínima quantia, però en aquests cas no es tracta del fet que el defenent hagi procedit a contestar la demanda, efectuar el judici de proves i demés tràmits processals sense intervenció lletrada, sinó que s'ha limitat a comparèixer a la Batllia per enervar l'acció i disposar la quantitat que considera que pot produir aquest efecte enervatori. I aquesta compareixença realitzada davant la Batllia exigeix ésser interpretada segons la finalitat que cerca l'article 97 de la Llei Qualificada de la Justícia. Així, si l'esmentat article s'interpreta de forma teleològica; és a dir, d'acord amb la finalitat que es vol aconseguir, s'haurà de concloure que el precepte imposa l'assistència lletrada per aconseguir que ambdues parts litigants es trobin en igualtat d'armes processals i no es puguin veure limitats o eradicats el dret a la defensa d'una de les parts i d'aquí que, al marge de les excepcions indicades, s'escaigui l'assistència lletrada. Si ara traduïm aquestes consideracions i examinem la compareixença del defenent amb la finalitat de disposar la suma que entén deguda, cal concloure que no es pot convenir amb la part recurrent que la diligència realitzada es trobi afectada per una greu irregularitat que la viciï de nul·litat i, s'escau, per tant, refusar aquest motiu d'apel·lació.

II.- El segons dels arguments que empra la part recurrent per combatre l'Aute dictat a la instància consisteix en sustentar que la liquidació oferta pel defenent no és suficient perquè l'apartat 13 de les disposicions addicionals de la Llei d'arrendaments de finques urbanes determina que "El desnonament pot ser enervat per l'arrendatari mitjançant la consignació de les rendes degudes si ho fa, com a màxim, en la data assenyalada per a la contesta a la demanda". I afegeix que

l'Aute impugnat de manera errònia estima que la quantitat dipositada equival al petitum.

Aquest argument tampoc pot reeixir i les raons que ho justifiquen són les següents. En primer terme, l'enervació de la demanda de desnonament es pot realitzar si es consigna per l'arrendatari les rendes degudes i el que fa la disposició addicional 13 és establir un termini màxim per a portar a terme la consignació, essent aquest la data assenyalada per a la contesta a la demanda. I així no cal confondre aquesta data amb el moment de consignar, com fa la recurrent, sinó que la consignació es pot fer fins a aquesta data màxima. Per tant, la part defenent actua adequadament quan consigna la quantitat que per rendes degudes se li indica en el demanda (foli 45): 1686,70 €; import que es podia consignar fins a la data de contesta a la demanda, per entendre enervada l'acció. I sense que això obsti a que les demás rendes i despeses que puguin meritarse al llarg de la tramitació del litigi puguin ésser reclamades per la part arrendadora, però no als efectes de l'enervació de l'acció.

Quant a l'errònia apreciació que s'atribueix a l'Honorable Batlle, relativa a identificar petitum de la demanda i la quantitat consignada, s'ha de dir que és cert que el petitum de la demanda era molt més extens que l'abonament de la quantitat de 1686,70 €, com resulta de l'anàlisi de l'esmentat escrit de demanda (foli 48), però el que s'estableix en l'atès de l'Aute impugnat és que, respecte de l'enervació de l'acció, la quantitat que es demana pel concepte de lloguers deguts i demás despeses vençudes equival precisament a aquesta quantitat, per la qual cosa no s'escau tampoc acollir aquest argument del recurrent.

III.- El rebuig de tots els motius de l'escrit d'apel·lació justifiquen la confirmació de la resolució recorreguda. Nogensmenys, al tractar-se d'una impugnació que es fonamenta en la interpretació que s'escau donar a les normes abans esmentades (art. 97 LQJ i D.Ad. 13 LAFU), sense que la posició de la part recurrent pugui merèixer la consideració de temerària, malgrat no ésser la posició seguida per aquesta Sala, no s'escau efectuar imposició de les costes processals d'aquesta instància.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. Josep B.T. contra l'Aute de data 1-9-2003, dictat per l'Honorable Batlle en el procediment civil núm. B-0773-5/2003 i confirmar la part dispositiva del referit Aute. No s'escau imposar les costes d'aquesta instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-